

1,5 ώρες

ισπανικά, ιταλικά, ελληνικά

Από το youtube:

Spain Traditional Music: 0'48" = 1'32" / 03'02" = 01'03" / 09'10" = / 10'33" = 01'30" / 20'26" = 1'53" / 22'15" = 02'10" / / 27'13" = 1'48" / 29'47" = 1'30" =

Moroccan Sephardic Gitano = 09'13"

Γιωργίτσα / Παραδοσιακό Σμύρνης ; Δόμνα Σαμίου

Spain Traditional Music: 24'30" = 2'33"

2.- Rodrigo Martines (anónimo/Cancionero de Palacio)
Ensemble La Romanesca

Guajira flamenco = 07'32"

d Espana vengo / Montserrat Caballe= 06'48"

volare / Caruso = 03'39" [Gipsy Kings]

volare / Caruso = 03'48"

entre los aguas / Paco de Lucia = 10'16"

el negro zumbon = 02'40"

La princessa e yl cabalero / shephardic= 07'14"

eppee tranchante / musique andaluse du Moyent Orient les aromates= 06'00"

Una pastora yo ami / Yasmin Levi

[μια βοσκοπούλα αγάπησα / Δημήτρης Ζάχος]

Ah vita bella! / L' arpeggiata

Canti popolari / Franco Felicione

Η παλαιά καθώς κι η παραδοσιακή μουσική της Ισπανίας έχει πολλά δάνεια από τους αραβικούς λαούς που είτε την κατέκτησαν το μεσαίωνα είτε συνορεύουν με την Ισπανία όπως το Μαρόκο κι η Αλγερία. Απόδειξη οι ρυθμοί και τα ηχοχρώματα που είναι περισσότερο οικία σε λαούς αραβικούς και ανατολικούς, μεταξύ των οποίων κι οι Έλληνες, παρά στην ενδιάμεση Ιταλία, η οποία ακολουθεί στην παραδοσιακή μουσική το σικελικό στυλ στη νότια πλευρά της και το αυστριακό και τιρολέζικο στη βόρεια. Τα στοιχεία του flamenco είναι παρόντα στα σεφαραδίτικα τραγούδια, τα τσιγγάνικα αλλά και τα καθαρά παραδοσιακά της Ισπανίας, τα οποία, σε συνδυασμό με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κάθε είδους, συμβάλουν στη διαμόρφωσή τους ως ισπανικής

μουσικής. Για την τεκμηρίωση αυτής της εκτίμησης, παρουσιάζονται κοντά, αντιστοίχως, καθαρά παραδοσιακά ισπανικά με παραδοσιακά ελληνικά της Ιωνίας, ή, Μικράς Ασίας, καθώς και κάποια οργανικά ανδαλουσιανά του μεσαίωνα καθώς και τσιγγάνικα και σεφαραδίτικα. Πολύ ενδιαφέρουσα προσέγγιση σύγκλισης αποτελεί το συγκρότημα Constantinople, το οποίο τραγουδά τραγούδια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, μεταξύ των οποίων και σεφαραδίτικα της Θεσσαλονίκης. Ακόμη, επιλέχθηκε κι ένα τραγούδι της Λατινικής Αμερικής, ως δείγμα της συνέχειας της ισπανικής μουσικής μετά την Ανακάλυψη της Αμερικής.

Τα κομμάτια ελληνικής και ιταλικής δεν είναι παρά εμβόλιμα στην όλη παρουσίαση, σε μια προσπάθεια να αναδειχθεί όσο γίνεται πιο σφαιρικά η μεσογειακή μουσική, οι ομοιότητες κι οι διαφορές από λαό σε λαό, κυρίως εκείνων που οι γλώσσες μελετώνται. Ωστόσο, δε λείπουν κομμάτια σεφαραδίτικα και ανδαλουσιανά αραβικά, καθώς η Ιβηρική Χερσόνησος φιλοξένησε πέρα από τους Ισπανούς, αυτόχθονες ή τσιγγάνους και Εβραίους καθώς και Άραβες. Άλλοτε οι ρυθμοί flamenco και malaguena διανθίζονται από αράβικα λόγια κι άλλοτε οι ανατολικισμοί αποτελούν το χαλί ισπανικών στίχων. Στους ensemble agomates τα δυο γένη, ευρωπαϊκή και ανατολίτικη ανδαλουσιανή μουσική πλέκονται αρμονικά. Ως προς την ιταλική μουσική, παρουσιάζονται παραδοσιακά ή λαϊκά ιταλικά της νότιας και βόρειας Ιταλίας. Τα ελληνικά τραγούδια που επιλέχθηκαν ανήκουν στη λαϊκή και παραδοσιακή μουσική. Αφενός πρόκειται για τραγούδια του Αιγαίου αλλά και της Μικράς Ασίας, πλούσια σε ανατολίτικα στοιχεία καθώς και τραγούδια του Ιονίου, πολύ συγγενικά με τα αντίστοιχα της Νάπολης και των Ιταλικών Άλπεων και Μακεδονίτικα, συγγενικά με τα αντίστοιχα άλλων περιοχών της Βαλκανικής Χερσονήσου.

Τα όργανα, οι ρυθμοί, τα ηχοχρώματα, οι φορεσιές, οι στάσεις, η εκφορά του λόγου, οι φωνητικές και οργανικές ή μικτές συνηγήσεις είναι κοινές σε όλη τη λεκάνη της Μεσογείου. Κι αυτό για δυο πολύ σημαντικούς λόγους, εξαιτίας του εμπορίου και των διαπολιτισμικών σχέσεων, στις οποίες περιλαμβάνεται και οι πόλεμοι και οι κατακτήσεις που ομοίως έφεραν τον ένα πολιτισμό αντιμέτωπο με τον άλλο. Στο πρώτο είδος εντάσσεται και η κινητικότητα των μουσικών από περιοχή σε περιοχή για να κερδίσουν το ψωμί τους. Ας αναφερθεί εδώ ότι οι υπερμεγέθεις στρατιωτικές μπάντες του Καρόλου Ε όπως και άλλων Ευρωπαίων μοναρχών, είχαν ως πρότυπο τις αντίστοιχες των Αράβων και Τούρκων κατά την διάρκεια των Σταυροφοριών. Αλλά και η Άλωση της Κωνσταντινούπολης, το 1453, είχε σαν αποτέλεσμα τη μετανάστευση πολλών Ελλήνων μουσικών που μετέφεραν μαζί τους τη μουσική τους, με κύρια παραδείγματα τα όργανα, το ούτι, ή, lute, το όργανο, το κανονάκι και το σαντούρι, ή, zither. Στο *una pastora yo ami*, σεφαραδίτικο του μεσαίωνα, η ενορχήστρωση που χρησιμοποιήθηκε είναι εξελιγμένη σε σύγκριση με την αυθεντική και δανείζεται στοιχεία όπως το αιγιοπελαγίτικο βιολί ή το κλαρίνο, από την ελληνική εκτέλεση της ελληνικής του μεταφοράς *μια βοσκοπούλα αγάπησα*.